

Älskaren i gluggen

Yxan den sitter i knuten,
söta lilla vännen min,
och styggen han lagar stuten,
så ikväll får du inte komma in.

*Tusselullagulla snälla,
som går till mig om kvällen,
som inte kan se att
far är hemma, far är hemma.
Vyssan lullan lej.*

Grälle går på ängen,
söta lilla vännen min.
Nu ligger gråskägg i sängen,
så du får inte komma in.

*Tusselullagulla snälla,
som går till mig om kvällen,
som inte kan se att
far är hemma, far är hemma.
Vyssan lullan lej.*

Jag ser ditt blåa öga,
söta lilla vännen min,
igenom fönstret höga,
men du får inte komma in.

*Tusselullagulla snälla,
som går till mig om kvällen,
som inte kan se att
far är hemma, far är hemma.
Vyssan lullan lej.*

Men fryser du om benen,
söta lilla vännen min,
så gå till fjöset till nöten,
där finnes brännevin.

*Tusselullagulla snälla,
som går till mig om kvällen,
som inte kan se att
far är hemma, far är hemma.
Vyssan lullan lej.*

Nyckeln den ligger på taket,
söta lilla vännen min,
men jag ser gråskägget vaket,
så du får inte komma in.

*Tusselullagulla snälla,
som går till mig om kvällen,
som inte kan se att
far är hemma, far är hemma.
Vyssan lullan lej.*

Jag måste väl något låta,
söta lilla vännen min,
så att de små ej ska gråta,
men du får inte komma in.

*Tusselullagulla snälla,
som går till mig om kvällen,
som inte kan se att
far är hemma, far är hemma.
Vyssan lullan lej.*

Men kom om lördagskväll,
söta lilla vännen min,
ty då är gråskägg borta,
han är i kvarnen sin.

*Tusselullagulla snälla,
som går till mig om kvällen,
som inte kan se att
far är hemma, far är hemma.
Vyssan lullan lej.*

Blåsippor

Blåsippan ute i backarna står,
niger och säger: "Nu är det vår!"
Barnen de plocka små sipporna glatt,
rusa sen hem under rop och skratt.

"Mor, nu är våren kommen, mor!
Nu få vi gå utan strumpor och skor.
Blåsippor ute i backarna stå,
ha varken skor eller strumpor på."

Mor i stugan, hon säger så:
"Blåsippor aldrig snuva få.
Än få ni gå med strumpor och skor,
än är det vinter kvar", säger mor.

Det hände sig en aftonstund

Det hände sig en aftonstund
uti den lunden gröna.
Där sjöng den lilla näktergal,
där växte blommor sköna.

Jag satt och tänkte på min vän,
att skriva några ord till den.
Det skulle nöje vara.

En vän jag har i världen kär,
den jag ej lämna må.
Den har jag hållit alltför kär,
ja uti många år.

||: Den vännen jag ej lämna kan,
men till att säga hennes namn
det vågar jag ej göra. :||

Det går så till i världen här
att rikdom mången sviker
Ty den som fäster sig en vän
för det han ska bli riker.

||: Han vandrar aldrig nöjd och glad,
ej heller någon enda dag.
I ro och nöje lever. :||

Fjäriln vingad syns på Haga

Fjäriln vingad syns på Haga,
mellan dimmors frost och dun,
sig sitt gröna skjul tillaga,
och i blomman sin paulun;
minsta kräk i kärr och syra,
nyss av Solens värma väckt,
till en ny högtidlig yra
eldas vid Zephirens fläkt.

Haga, i ditt sköte röjes
gräsets brodd och gula plan;
stolt i dina rännlar höjes
gungande den vita svan.
Längst ur skogens glesa kamrar
höras täta återskall,
än från den graniten hamrar,
än från yx i björk och tall.

Se Brunsvikens små najader
höja sina gyllne horn,
och de frusande kaskader
sprutas över Solna torn;
under skygd av välvda stammar,
på den väg man städad ser,
fålen yvs och hjulet dammar,
bonden milt åt Haga ler.

Gammal och ung

||: Gammal och ung,
gammal och ung,
öppna upp din penningapung,
skänk åt en fattig spelman. :||

||: Tack å tack ska gossen ha
för denna skänkogåva,
en vacker flicka skall han ha
på armen skall hon sova. :||

Morgonstjärna

Se min käre i dansen går
liksom en morgonstjärna.
Fröjdar mig så glädlig
och skådar honom så gärna.

Se han vänder i dansen kring
för min syn ett gott behag.
Om han ville mig höra till
säll bleve då min levnadsdag.

*Förr ska hällebergen smälta som snö
förr ska solen bortmista sitt sken
förrän jag honom överger.*

*Förr ska sjö och strand bli torra som sand
måne och sol ska falla ned till jord
förrän jag ändrar dessa ord.*

Väntat har jag på vännen så kär
liksom fågeln efter ljusan dag.
Och var gång hans ögon jag ser
bliver jag hjärtinnerligen glad.

Honom vill jag vara när
uti mörka och ljusa dagar.
Och när sorgen vårt sinne tär
kärleken den förjagar.

*Förr ska hällebergen smälta som snö
förr ska solen bortmista sitt sken
förrän jag honom överger.*

*Förr ska sjö och strand bli torra som sand
måne och sol ska falla ned till jord
förrän jag ändrar dessa ord.*

Se min käre i dansen går
liksom en morgonstjärna.
Fröjdar mig så glädlig
och skådar honom så gärna.

*Förr ska hällebergen smälta som snö
förr ska solen bortmista sitt sken
förrän jag honom överger.*

*Förr ska sjö och strand bli torra som sand
måne och sol ska falla ned till jord
förrän jag ändrar dessa ord.*

Stjärnorna de små på himmelen den blå
de ska falla ned till jorden som strå
förrän jag vännen min försmår.

Jag skall aldrig bort mig binda

Jag skall aldrig bort mig binda,
ej i äktenskapet gå.
Ty det är så svårt att finna
en man helt kan lita på.

*Är han riker, så är han rådig,
är han fattig lider jag nöd!
Är han ung är han otrogen,
är han gammal är han snart död.*

Jag skall ensam gå på jorden,
vara såsom fågeln fri!
Inte tro på de falska orden,
tacka nej till vart frieri.

*Är han riker, så är han rådig,
är han fattig lider jag nöd!
Är han ung är han otrogen,
är han gammal är han snart död.*

Men så kom där en tidig morgon
en så fager unger man,
Och han lovte mig sitt hjärta,
och han räckte mig sin hand.

||: *Är han riker, det kan jag tåla,
är han fattig - går bra ändå!
(Men) är han unger och otrogen,
ska jag själv vara likaså! :||*

Ut i mörka natten

Ut i mörka natten leder du mig,
till blanksvarta vatten, jag litar på dig
skogen väntar runt oss susande tyst,
och sjöns stilla spegel av månen blir kysst

Över oss så faller en stjärna ner,
önska säger du, jag blundar och ler.
Ack om min vän du ville bli min,
och jag fick vara kärestan din.

Så som nattens kalla luft så klar,
som stjärnorna speglas i sjön, så underbar
så strålar du för mig i natt min kära,
änklar behövs ej när du är mig nära.

Vid strandens kant så tar du varsamt min hand,
tillsammans går vi in i skogens trygga land.
Tänk om min vän du ville bli min,
och jag fick vara kärestan din

Ut i mörka natten leder du mig,
till blanksvarta vatten, jag litar på dig
skogen väntar runt oss susande tyst,
och sjöns stilla spegel av månen blir kysst.

Vid strandens kant så tar du varsamt min hand,
tillsammans går vi in i skogens trygga land.
Tänk om min vän du ville bli min,
och jag fick vara kärestan din.

Var det du eller var det jag

||: Var det du eller var det jag,
som gick i dansen så bra? :||

||: Vi super och vi rumler,
vi danser och vi tumler.
Å, kom min vackra gosse,
gå i dansen med mig! :||